

Ôi Tôi Vẫn Làm Thơ / Em Ơi Một Thuở /Trầy Hội Đồng Bằng /Thư Riêng Cho T

Ôi Tôi Vẫn Làm Thơ

Nửa đêm nằm nghe gió, nghe mưa đập rì rào. Gió mưa không ào ào cũng ồn như ai chạy. Một thời xưa chợt thấy như chiêm bao chợt về. Tiếng chân trên bờ đê, tiếng người ời ời gọi. Tiếng khóc và tiếng nói. Không tiếng cười hồn nhiên...Hồi đó cũng nửa đêm – nửa đêm thời di tản.

Nửa đêm dần về sáng. Mưa gió còn rì rào. Không chắc ngày hôm sau buổi bình minh nắng đẹp...

Nửa đêm hai mắt khép nhưng hai tai mở ra. Nghe nỗi buồn xót xa cửa rào rào trong bụng. Không còn nghe tiếng súng, không còn nghe tiếng bom...

Việt Nam ơi Việt Nam sao còn nghe mưa gió? Nếu mà đêm trăng tỏ, chắc gì không chó tru? Hai mắt khép, chưa mù, tôi bỗng dưng sợ sáng; sợ cả mình lãng mạn trôi theo dòng gió mưa...

Ôi tôi vẫn làm Thơ! Làm Thơ như thế hả? Con lậy Cha, lậy Má...cho con được Làm Thơ! (Được sống trong “hòa bình”, người ta nên im lặng).

Em Ơi Một Thuở

Hồi tối nằm mơ thấy hoa tím nở bồng nhớ quê nhà, cây ô môi đó...
Hoa bay trong gió tím một chiều xưa. Em nói mưa hoa và em cười ngất...
Hồi xưa ngộ thật, cái gì cũng mưa, cả bụi đường xa ngựa tung cánh gió...
Hồi đó hồi đó, em giờ ở đâu? Cây ô môi ơi đang mùa hoa mới...
Em còn đứng đợi chiều Ba về không? Em chắc ngó mông ra cánh đồng mạ?
Nếu em còn Má chắc Má la em “con này chắc điên, mong chờ ai vậy?”.

*

Hồi tối anh thấy anh ở Bù Đăng, rừng cây bằng lăng đơm hoa tím rịm.
Anh khơi kỷ niệm: cây ô môi nhà, em áo bà ba tím hoa màu nhớ...
Em ơi một thuở hay là muôn năm anh vẫn xa xăm chân trời mây tím...

Trẩy Hội Đồng Bằng

Lâu lắm mới thấy em cười...Tháng Giêng lạnh hoa còn héo huống chi, em nhỉ, con người! Anh cảm ơn em vui lại...

Thời gian như sông, trôi mãi chỉ ngừng ở mỗi tâm tư! Mùa Xuân trôi qua lờ đờ, năm nay, chưa bao giờ vậy!

Em cười. Sáng nay anh thấy. Cơn mưa đã hết, đã xa. Bây giờ, vườn trả lại hoa cho bướm ong về mở hội.

Ba bốn tháng mình không nói một lời chào Good Morning, tự dưng sắc ngói trên đình đỏ tươi như môi em thắm!

Anh cảm ơn em nhiều lắm, câu chào có đủ hôm nay? Kìa hummingbird đang bay, kìa em hoa đào đua nở...

Cảm ơn em Niềm Hón Hờ. Chúng ta trẩy Hội Đồng Bằng. Này đường xẻ dọc cắt ngang, chào em ngàn hoa đứng dậy!

Thư Riêng Cho T.

T. em,

Buổi sáng nay, anh chào em hơi muộn, bởi đêm qua anh thức quá khuya. Anh ngồi ở hàng hiên nhìn bóng trăng đi, trăng lên núi và trăng chìm sau núi. Nhiều đêm như vậy, anh nhìn trăng tự hỏi: tại sao mình ngồi bó rọ ở hành lang...

T. em ơi, hai chữ đá vàng, anh cầm bút vẽ đầy trang giấy trắng. Dưới ánh đèn, anh nghĩ đêm có nắng. Nắng mơ hồ. Ôi nắng không reo. Ở lòng anh, lá, lá bay vèo, mưa gió cũ từ Trường Sơn vang dội. Quê Hương, lạ! Cứ làm anh bối rối. Đá vỡ chẳng? Và vàng đã phai chẳng? Xa Đất Nước, hai mươi hai năm, không ít, cái gì còn? Còn những cánh thư thừa...

Anh nhìn trăng. Và sau đó nhìn mưa. Trăng chìm khuất và mưa đang nổi, bọt với bèo, thân phận của anh ư? Đáp đi em, chỉ một tiếng ừ, anh cũng

thấy em là người tri kỷ! Anh nói gì, với ai, lí nhí, rồi đêm tàn, đêm tạ, đêm qua. Anh chào em muộn bởi-vì-là, anh thế đó suốt một đêm không ngủ...

Anh thường hỏi tại sao Không là Có? Anh hiểu liền vì Có được nhờ Không. Chữ Được nghe tê buốt cả lòng, ta mất hết, còn-gì-đâu mà Có? Còn chớ em, nếu ta Còn-Được-Khỏe, còn nhớ nhà thương nước, Quê Hương! Anh lang thang trong ý tưởng, trong hồn; anh nhắm mắt, và anh dậy muộn.

T. em ơi, anh một lòng mong muốn, mỗi bình minh anh chào em thật vui...Nhưng hôm nay, em có trả lời, xin hãy nói “em giận anh rồi đó!”.

Trần Văn Lê